ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1956	ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ	Ἀριθμὸς φύλλου 224

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ὑπ' ἀριθ. 3566.

Περὶ κυρώσεως τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογραφείσης τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1954 Διεθνοῦς Συμβάσεως «περὶ ἑνοποιήσεως τῶν μεθόδων ἀναλύσεως καὶ ποιοτικῆς κατατάξεως τῶν οἴνων».

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1956 σύμφωνον γνώμην τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 35 Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκ Βουλευτῶν, προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον.

Κυροῦται καὶ ἔχει πλήρη καὶ νόμιμον ἰσχὺν ἡ ἐν Παρισίοις ὑπογραφεῖσα τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1954 Διεθνὴς Σύμβασις μετὰ τῶν παραρτημάτων Α'. καὶ Β'. αὐτῆς διὰ τὴν ἑνοποίησιν τῶν μεθόδων ἀναλύσεως καὶ ποιοτικῆς κατατάξεως τῶν οἴνων, ἧς τὸ κείμενον ἕπεται ἐν γαλλικῷ πρωτοτύπῳ καὶ ἑλληνικῇ μεταφράσει.

Ἐν τῇ Β. Ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Βιέννης τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1956

ΠΑΥΛΟΣ
Β.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

Α. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, Α. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΔΑΚΗΣ, Ε. ΑΒΕΡΩΦ-ΤΟΣΙΤΣΑΣ, Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Δ. ΜΑΚΡΗΣ, Π. ΠΑΠΑΛΗΓΟΤΡΑΣ, Γ. Ι. ΡΑΛΛΗΣ, Α. Π. ΤΣΑΛΔΑΡΗ, Λ. ΜΗΤΣΡΝΙΑΣ, Κ. ΤΣΑΤΣΟΣ, Γ. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ, Δ. ΔΑΒΑΚΗΣ, Δ. ΑΛΙΠΡΑΝΤΗΣ, Ν. ΜΑΡΤΗΣ, Χ. ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ, Δ. ΜΑΝΕΝΤΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1956

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

CONVENTION INTERNATIONALE

Pour

L'unification des Methodes d'analyse et d'appreciation des vins.

Les Parties contractantes, ayant reconnu la nécessité:

D'unifier les méthodes d'analyse et d'appréciation des vins en vue de:

Faciliter l'interprétation des résultats des analyses des vins dans le commerce international.

Permettre un contrôle plus exact de la qualité des vins.

Contribuer au développement de la recherche scientifique dans ce domaine;

Et d'instaurer une coopération internationale permanente d'étude de ces méthodes pour en permettre la révision périodique, sont convenues de ce qui suit:

Article 1.

Les parties contractantes s'engagent à adopter dans leur réglementation nationale concernant le contrôle des vins destinés au commerce international les définitions et les méthodes d'analyse qui sont spécifiées dans l'annexe A de la présente convention.

Article 2.

Les établissements habilités par les gouvernements des parties contractantes délivreront des certificats d'analyse conformes aux spécifications de l'annexe A mentionnée à l'article 1er.

Le nombre et la nature des éléments à déterminer pour l'analyse des vins étant variables selon le but recherché, les deux modèles de certificats d'analyse, constituant l'annexe B à la présente convention, n'ont pas un caractère obligatoire. Toutefois, il y aurait intérêt à adopter le certificat no. 1 chaque fois que cela est possible. Au surplus, les éléments à déterminer pour l' analyse des vins destinés au trafic international devront être précisés lors de l'établissement des conventions ou des accords commerciaux.

Article 3.

Les parties contractantes reconnaissent l'intérêt que présenterait l'adoption des méthodes d'analyse des vins indiquées dans l'annexe A comme méthodes officielles applicables à l'intérieur de chaque pays.

Article 4.

Elles acceptent de se communiquer les textes des lois, décrets et réglements concernant les vins et leurs méthodes d'analyse, et de faire connaître les établlissements habilités à délivrer les certificats d'analyse. L'O.I.V. devra recevoir également tous ces documents et informations.

Article 5.

Il est créé auprès de l'O.I.V. une sous-commission pour l'unification des méthodes d'analyse et d'appréciation des vins, qui se réunira en principe une fois par an. Elle a pour mission:

1. de poursuivre les études en vue de compléter et de tenir à jour les définitions et les méthodes d'analyse des vins prévues dans l'annexe A;

2. de rédiger des instructions techniques;

3. de donner son avis sur les quantités limites de certains éléments composant les vins;

4. d'étudier toutes modifications des annexes proposées par une ou plusieurs parties contractantes.

La sous-commission soumettra le résultat de ses pr vaux au Comité de l'O.I.V. qui est seul habilité à rtaendre une décision.

Article 6.

Toute contestation portant sur l'interprétation des clauses de la présente convention ou sur des difficultés d'application qui n'auraient pu être résolues par voie de négociation, sera portée devant le Comité de l'O.I.V. qui procédera à une tentative de conciliation ou en chargera, soit la sous-commission prévue à l'article 5 ci-dessus, soit un sous-comité restreint comprenant un expert de chacun des Etats intéressés et un expert désigné par l'O.I.V.

La tentative de conciliation sera effectuée en tenant compte de tous documents et éléments probatoires utiles et après audition des parties. Elle donnera lieu à l'etablissement d'un rapport que le directeur de l'O.I.V. devra notifier à chacun des Etats intéressés.

En cas d'échec de la tentative de conciliation, et après avoir épuisé tous autres voies et moyens de règlement, ils pourront recourir en dernière instance à le Cour Internationale de Justice.

Ils devront s'engager à supporter une part égale des frais entraînés par ces diverses procédures.

Article 7.

La présente Convention replacera, dans les rapports entre les Etats qui l'auront ratifiée, la Convention internationale sur l'unification des méthodes d'analyse des vins dans le commerce international, signée à Rome le 5 juin 1935.

Article 8.

La présente Convention restera ouverte à la signature jusqu'au Ier mai 1955.

Elle sera ratifiée le blus tôt possible suivant les règles constitutionnelles propres à chacun des Etats contractants. Les instruments de retification seront déposés auprès du Gouvernement français, qui en notifiera la date de réception à chaque Etat signataire et à l'O.I.V.

La présente Convention entrera en vigueur six mois après le dépôt des instruments de ratification par cinq Etats et pour chacun des autres signataires six mois après le dépôt de leurs propres instruments de ratification.

La présente Convention sera ouverte à adhésion de tout autre Etat. Elle deviendra offective six mois après la reception de l'acte d'adhésion par le Gouvernemens français, qui la notifiera à chacun des autres Etats signataires ou adhérents, ainsi qu'à l'O.I.V.

Article 9.

Tout Etat contractant ou adhérent peut, en tout temps, notifier au Gouvernement français que la présent Convention est applicable non seulement à son propre territoire, mais encore à tout ou partie des territoires dont il assure la représentation diplomatique sur le plan international.

Tout Etat contractant ou adhérent a la faculté de déclarer, au moment du dépôt de son instrument de ratification ou d'adhésion, qu'il subordonne, en ce qui le concerne, l'antrée en vigueur de la présente Convention à la ratification ou à l'adhésion de certains Etas nomément désignés.

Article 10.

La présente Convention, pourra être dénoncée par chaque Etat contractant ou adhérent, soit pour son propre territoire, soit pour tout ou partie des territoires dont il assure la représentation diplomatique ; cette dénonciation sera notifiée par celui-ci au Gouvernement français, qui en informera immédiatement les autres Etats signataires ou adhérents, ainsi que l'O.I.V.

La dénonciation aura effet seulement à légard de l' Etat intéressé et pour les territoires qu'elle vise un an après la date de sa réception par le Gouvernement français.

En foi de quoi les plénipotentiaires respectifs ont signé la présente Convention établie en un seul exemplaire qui restera déposé dans les archives du Ministère français des Affaires étrangères, et une copie en sera remise à chacun des Etats signataires ou adhérents, ainsi qu'à l'O.I.V.

Fait à Paris, 13-10-1954.

ANNEXE «A»

DEFINITIONS ET METHODES D'ANALYSE.

L'analyse des vins nécessite un examen préalable d'apréciation et une analyse physique et chimique.

L'examen préalable comprend l'examen organoleptique, les essais de tenue du vin et l'examen mictobiologique.

L'examen organoleptique comporte l'appréciation de la couleur, de la limpidité de l'importance du dépôt (et éventuellement sa caractérisation), ainsi que la dégustation (odeur et saveur).

Les essais de tenue du vin se subdivisent en tenue à l'air et tenus au froid.

L'examen microbiologique comprend l'essai de tenue à l'étuve, l'examen microscopique du vin et du dépôt, l'identification et la numération des germes.

Analyse physique et chimique: Le texte-ci-dessous comporte la définition des termes utilisés dans la rédaction des certificats d'analyse internationaux, et les méthodes reconnues les plus exactes et les plus conformes aux définitions adoptées.

Sous le nom de «méthodes d'analyse rapides» sont indiquées des méthodes plus simples,mais généralement un peu moins précises, qui pourront aussi être employées, en particulier en vue de transactions commerciales à l'intérieur de chaque pays.

L'indication de la méthode employée pour chaque détermination doit figurer sur le certificat d'analyse.

Nota. L'analyse doit être faite sur le vin limpide. Si le vin est trouble, il sera préalablement filtré sur papier, en entonnoir couvert. Mention de cette opération devra figurer sur le certificat d'analyse.

Densité

Définition. La densité d'un vin à 20° est le rapport de la masse d'un certain volume de ce liquide à 20° C à la masse du même volume d'eau à 4° C.

On peut aussi exprimer la densité du vin par le rapport de la masse d'un certain volume de ce liquide à 20° à la masse du même volume d'eau à la même température.

Il sera nécessaire de toujours préciser sur les certificats d'analyse le mode d'expression choisi par la notation :

$$\frac{d^{20^\circ}}{20^\circ} \quad \text{ou} \quad d^{20^\circ}_{4^\circ}$$

Methodes de mesure. Pycnométrie : résultats approchés à 0,0001 près

Analyse Rapide. Aérométrie ou balance hydrostatique. Résultats approchés à 0,0003 près.

Degré alcoolique.

Definition. Le degré alcoolique volumétrique est égal au nombre de litres d'alcool éthylique contenu dans 100 litres de vin, ces volumes étant tous deux mesurés à la température de 20° C. On peut exprimer la quantité d'alcool en grammes par litre à 20°.

Methodes de mesure. Le vin sera distillé tel quel, le distillat obtenu fortement alcalinisé sera redistillé. Le deuxième distillat sera ramené au volume initial. La densité de ce distillat sera mesurée par pycnométrie.

Analyse Rapide. Le vin devra être additionné d'une quantité de lait de chaux suffisante pour dépasser la neutralisation de 10 à 20 p. 100 le degré alcoolique du distillat, ramené au volume initial, sera déterminée par aréométrie, réfranctométrie ou par la balance hydrostatique.

Les méthodes chimiques de dosage sont aussi acceptées pour la détermination du degré alcoolique, en particulier pour l'analyse des liquides faiblement alcooliques tels que les moûts, certains vins doux, etc.

En attendant l'établissement et l'adoption d'une table internationale de correspondance entre la densité et le degré alcolique et entre l'indiece de réfraction et le degré alcoolique, table dont l'établissement est souhaité, on devra indiquer sur le certificat d'analyse la densité du distillat et le nom de la table employée pour en déduire le degré alcoolique.

Le degré alcoolique doit être déterminé à 0°05 près dans l'analyse précise et à C°1 près dans le cas de l'analyse rapide.

Extrait sec total.

Definition. L'extrait sec total des vins est l'ensemble de toutes les substances qui, dans des conditions physiques déterminées, ne se volatilisent pas. Ces conditions physiques doivent être fixées de telle manière que les substances composant cet extrait subissent le minimum d'altération.

L'extrait non réducteur est l'extrait sec total diminué des sucres totaux.

L'extrait réduit est l'extrait sec total diminué des sucres totaux moins 1 gramme (s'il y en a plus de lg par litre), du sulfate de potassium moins 1 gramme (s'il y en a plus de 1g par litre), du mannitol s'il y en a, et de toutes les substances chimiques éventuellement ajoutées au vin.

L'extrai est exprimé en grammes par litres et il doit être determiné à 0,5 près.

Le reste d'extrait est l'extrait non réducteur diminué de l'acidité fixe, exprimée en acide tartrique.

Methodes de Mesure; Mesure directe. La méthode suivante, encore peu employée, sera mise à l'essai; posée du résidu laissé par l'évaporation, du vin, réparti préalablement sur une spiral de papier buvard, sous pression réduite et à 70° dans des conditions codifiées.

Analuse Rapide. Méthode densimétrique. La densité $20^\circ]20^\circ$ du «résidu sans alcool» sera d'abord calculée par la formule de Tabarié en retranchant de la densité $20^\circ]20^\circ$ du vin, augmentée de 1, la densité $20^\circ]20^\circ$ du mélange hydroalcoolique de même titre alcoolique.

A titre de contrôle, et seulement dans le cas des vins exempts de saccharose, on pourra mesurer directement la densité de ce «résidu sans alcool», obtenu en débarrassant d'alcool un volume donné de vin par distillation et en ramenant le résidu au volume initial avec de l'eau. Les densités du «résidu sans alcool» ainsi mesurées devront différer de moins de 0,0004.

La table de Plato, densités $20^\circ]20^\circ$ des solutions de saccharose, est conventionnellement et provisoirement choisie comme table de transformation de la densité du «résidu sans alcool», en poids d'extrait sec, jusqu'à l'établissement d'une table moyenne aussi conforme que possible aux données de la mesure directe.

Sucres réducteurs

Definition. On appelle sucres réducteurs l'ensemble des sucres à fonction cétonique ou

aldéhydique, réduisant la liqueur cupro-potassique, contenus dans le vin.

Méthodes de mesure. 1° Défécation du vin (procédés provisoires) procédᵉ à l'acétate de plomb sur le vin neutralisé et désalcoolisé, l'excès de plomb étant enlevé par l'oxalate de sodium ou procédé à l'oxyde mercurique.

2° Dosage (procédés par la liqueur cupro-potassique). La quantité d'oxyde cuivreux prècipité par un excès de liqueurcupropotassique sur le vin déféqué sera mesurée par gravimétrie ou titrimétrie. Comme procédé d'analyse rapide, on utilisera la titrimétrie directe avec le bleu de méthylène comme indicateur de fin de réaction.

La quantité de sucres réducteurs est exprimée en grammes de sucre inverti par litre. Elle doit être déterminée à 0,5 près.

Saccharose

Le saccharose sera recherché sur le liquide obtenu par la défécation du vin par hydrolyse par l'acide chlorhydrique ou par la saccharose et mesure de l'augmentation du pouvoir réducteur résultant de cette hydrolyse.

On ne considérera comme saccharose que la quantité du sucre hydrolysable qui dépassera 2 grammes par litre. Cette limite est portée à 4 grammes pour les vins contenant plus de 50 grammes de sucre par litre.

Cendres

Definition. On appelle cendres l'ensemble des produits de l'incinération du résidu d'évaporation du vin, conduite de façon à obtenir la totalité des cations (ammonium exclu) sous forme de carbonates et autres sels minéraux anhydres.

Méthode de mesure. Incinération de l'extrait du vin conduite entre 500° et 550° jusqu'à combustion complèts du carbone.

Le poids des cendres sera exprimé en grammes par litre et déterminé à 0,03 g. près.

Alcalinité des cendres.

Définition. On appelle alcalinité des cendres la somme des cations, autres que l'ammonium, combinès aux acides organiques du vin.

On pourra distinguer l'alcalinité soluble dans l'eau et l'alcalinité insoluble.

L'alcalinité du gramme de cendres (ou chiffre d'alcalinité) est calculée en divisant l'alcalinité totale exprimée en grammes de carbonate de potassium par le poids des cendres.

Méthode de mesure. Titrimétrie par l'acide sulfurique titré en retour après chauffage et en employant le méthylorange comme indicateur.

Expression des resultats. L'alcalinité des cendres sera exprimée en milliéquivalents par litre et déterminée à 0.5 près et en grammes de carbonate de potassium par litre.

Potassium

Methodesdedosage. Le potassium sera dosé par pesée du perchlorate de potassium. après destruction de la matière organique par la méthode à l'acide nitrique et au mercure ou par destruction nitroperchlorique.

Comme méthode rapide, on utilisera le procédé de précipitation du potassium à l'état de tartrate acide de potassium.

Expression des Resultats. La quantité de potassium sera exprimée en milliéquivalents par litre et en grammes de tartrate acide de potassium par litre. Elle sera déterminés à 0,1 g près par litre.

Acidité totale.

Definition. L'acidité totale est la somme des acides titrables lorsqu'on amène le vin au pH7 par addition d'une liqueur alcaline titrée. L'acide carbonique et l'anhydride sulfureux libre et combiné ne sont pas compris dans l'acidité totale.

Le vin sera débarrassé du gaz carbonique par agitation à froid sous vide.

MethodesdeMesure. Titrimétrie potentiométrique.

Comme procédé d'analyse rapide, on utilisera la titrimétrie en employant le bleu de bromothymol comme indicateur de fin de réaction.

ExpressiondesResultats. L'acidité totale sera exprimée en milliéquivalents par litre et déterminée à I près. On pourra aussi exprimer cette acidité totale en poids de l'acide fixe choisi conventionnellement par chaque pays pour son usage intérieur, la nature de et acide sera toujours précisée sur le certificat d'analyse.

Acidité volatile.

Definition. L'acidité volatile est constituée par la partie des acides gras appartenant à la série acétique qui se trouvent dans les vins soit à l'état libre, soit à l'état salifié.

Methode demesure. La séparation des acides volatils sera faite par entraînement à la vapeur d' eau et rectification des vapeurs. Le vin sera acidifié par un cristal d'acide tartrique (environ 0,5 g. pour 20 l.) avant l'entraînement. On doit prendre toutes les précautions nécessaires pour éviter la présence du gaz carbonique dans le distillat. L'indicateur emplové sera la phénolphtaléine. L'acidité de l'anhdride sulfureux libre et combiné distillé n'est pas comprise dans l'acidité volatile et devra être retranchée de l'acidité du distillat.

ExpressiondesResultats. L'acidité volatile sera exprimée en milliéquivalents par litre pour les transactions internationales et déterminée à 0,2 près. On pourra aussi exprimer l'acidité volatile en poids de l'acide choisi conventionnellement par chaque pays pour son usage intérieur, la nature de cet acide sera toujours précisée sur le certificat d'analyse.

Acide tartrique.

Methodes de mesure. On précipitera l' acide tartrique sous forme de racémate de calcium, qui sera purifié par une deuxième précipitation La quantité de racémate de calcium sera mesurée par oxydimétrie.

Comme méthode d'analyse rapide, on précipitera l'acide tartrique à l'état de tartrate acide de potassium, en présence d'un mélange tampon à pH3, 5. La quantité de tartrate acide sera mesurée par titrimétrie.

Expression des Resultats. La quantité d'acide tartrique sera exprimée en milliéquivalents par litre et en tartrate acide de potassium.

Acide succinique

METHODE DE MESURE. — Aprés avoir chassé l'alcool, on oxydera les matières extractives par le mélange sulfo — permanganigue, on chassera les acides volatils par l'entraînement à la vapeur d'eau et on séparera l'acide succinique par extraction à l'éther. On dosera l'acide succinique extrait par argentimétrie.

Dans le cas de vins contenant plus de 20 grammes de sucre par litre, l'oxydation sulfo — permanganique sera précédée d' une première extraction à l'éther.

Sulfates.

METHODES DE MESURE.—Précipitation du sulfate de baryum sur le vin préalablement débarrassé d' anhydride sulfureux par ébullition à l'abri de l'air et pesée.

Comme méthode d'analyse rapide on utilisera la méthode des limites de Marty.

EXPRESSION DES RESULTATS. — La quantité de sulfates sera exprimée en milliequivalents par litre et en grammes de sulfate de potassium par litre. Cette détermination sera effectuée à 0,05 g. prés.

Chlorures.

METHODE DE MESURE.—Argentimétrie après oxydation nitropermanganique précédée d'une défécation par la baryte (procédé Georgeakopoulos).

EXPRESSION DES RESULTATS. — La quantité de chlorures sera exprimée en milliéquivalents ou en grammes de chlorure de sodium par litre. Cette détermination sera effectuée à 0,05 g. prés.

Phosphore total.

METHODE DE MESURE. — Aprés oxydation nitrique et incinération, l'acide phosphorique sera precipité en milieu nitrique à l'état de phosphomolybdate d'ammonium. Ce sel sera ensuite titré par action d'un excés de soude en présence de formol ; l'excés de soude sera titre par l'acide chlorhydri que en présence de phénolphtaléine.

EXPRESSION DES RESULATATS.— La quantité de phosphore total sera exprimée en milliéquivalents d'acide phosphorique et en grammes de P^2O^5 par litre. Elle doit être déterminée à 0,01 g. prés par litre.

Anhydride sulfureux.

DEFINITION.— O appelle anhydride sulfureux libre l'anhydride sulfureux à l'état de 50^2 et à l état de combinaisons minérales SO_3 H_2, SO_3 H et SO_3.

On appelle anhydride sulfureux combiné la différence entre l'anhydride sulfureux total et l'anhydride sulfureux libre.

METHODE DE MESURE.— 1° Anhydride libre.— Titrimétrie potentiométrique. Comme méthode rapide, on emploiera la méthode de Ripper (vins blancs et rosés) et la méthode de Ripper — Benvegnin (vins rouges).

2o Anhydride total.— Méthode de Haas ou méthode de Marcille — Dubaquié — Flanzy — Deibner — Benard

Comme méthode rapide on utilisera la méthode de Ripper doulle, en utilisant le dispositif d'éclairage de Benvegnin dans de cas des vins rouges.

EXPRESSION DES RESULTATS. — La quatite d'anhydride sulfureux sera exprimée en milligrammes d'anhydride sulfureux par litre et déterminée à 10 miligrammes près.

ANNEXE «B»

Modeles de Certificats Officiels d'Analyse et d'Appreciation des vins.

Le certificat d'analyse No 1 comporte la détermination des éléments essentiels et les plus caractéristiques de la composition des vins. Cette analyse, relativement simple, est généralement suffisante pour permettre un contrôle efficace de la qualité du vin.

Le certificat d'analuyse No 2 comporte les éléments du certificat d'analyse No 1 et un grand nombre d'autres éléments. Leur ensemble correspond à une analyse très détaillée, qui peut être adoptée en particulier dans un but de recherche scientifique.

Un numéro de référence est affecté à chaque élément de l'analyse, de manière à éviter toute erreur dans la traduction d'une langue dans une autre. Les numéros inférieurs à 100 concernent les éléments figurant dans les certificats Nos 1 et 2. Les numéros supérieurs à 100 sont affectés aux éléments qui ne figurent que dans le certificat No 2.

CERTIFICAT No I D'ANALYSE ET D'APPRECIATION DES VINS.

Examen organoleptique:

1 Couleur.
2 Limpidité-dépôt.
3 Dégustation: odeur et saveur.

Essais de tenue du vin:

4 Tenue à l'air.
5 Tenue au froid.

Examen microbiologique:

6 Tenue à l'étuve.
7 Examen microscopique du vin et du dépôt.

Analyse physique et chimique:

8 Densité du vin.
9 Densité du résidu sans alcool.
10 Degré alcoolique.
11 Extrait sec total par densimétrie.
12 Sucres réducteurs.
13 Saccharose.
14 Cendres.
15 Alcalinité des cendres.
16 Potassium.
17 Acidité totale.
18 Acidité volatile.
19 Acidité fixe.
20 PH.
21 Acide tartrique.
22 Acide lactique.
23 Acide citrique.
24 Sulfates.
25 Chlorures.
26 Anhydride sulfureux libre.
27 Anhydride sulfureux total.
28 Recherche des anstiseptiques et des antibiotiques par méthode biologique.
29 Recherche des matières colorantes étrangères.

Interprétation et conclusion.

CERTIFICAT No 2 D'ANALYSE ET D'APPRECIATION DES VINS

(Analyse détaillée)

Examen organoleptique :

1. Couleur.
2. Limpidité — dépôt.
3. Dégustation : odeur et saveur.

Essais de tenue de vin :

4. Tenue à l'air.
5. Tenue au froid.

Examen microbiologique :

6. Tenue à l'étuve.
7. Examen microscopique du vin et du dépôt.
101. Identification et numération des germes.

Analyse physique :

8. Densité du vin.
9. Densité du résidu sans alcool.
102. Indice de réfraction du vin.
103. Indice de réfraction du résidu sans alcool.
104. Déviation polarimétrique.

Analyse chimique :

10. Dergé alcoolique en volume.
105. Alcool en grammes par litre.

106. Méthanol.
107. Alcools supérieurs.
11. Extrait sec total par densimétrie.
108. Extrait sec total par pesée.
109. Extrait non réducteur.
110. Extrait réduit.
111. Reste d'extrait.
12. Sucres réducteurs.
13. Saccharose.
112. Sucres réducteurs)deviation polarimétrique.
113. Pentoses et pentosanes.
14. Cendres.
114. Cendres solubles dans l'eau.
15. Alcalinité des cendres.
115. Alcalinité des cendres solubles dans l'eau
116. Alcalinité du gramme de cendres.
16. Potassium.
117. Calcium.
118. Magnesium.
119. Sodium.
120. Fer.
121. Aluminium.
122. Zinc.
123. Manganèse.
124. Cuivre.
125. Arcenic.
126. Plomb.
127. Ammoniaque.
128. Composés azotés totaux en azote.
129. Acides aminés.
17. Acitidé totale.
18. Acidité volatile.
19. Acidité fixe.
20. pH.
21. Acide tatrique.
22. Acide lactique.
130. Acide malique.
23. Acide citrique.
131. Acide succinique.
24. Sulfates.
25. Chlorures.
132. Phosphore total en acide phosphorique.
133. Glycérol.
134. Butane — diol.
135. Sorbitol.
136. Mannitol.
137. Gommes et pectines.
138. Tannoides totaux.
139. Indice de permanganate.
140. Tannins.
141. Matières colorantes naturelles.
142. Esters totaux.
143. Esters neutres.
144. Esters acides.
145. Esters acétiques.
146. Ethanal.
26. Anhydrides sulfureux libre.
27. Anhydride sulfureux total.
28. Recherche des antiseptiques et des antibiotiques par méthode biologique.
147. Fluor.
148. Brome total.
149. Acide borique.
150. Edulcorants artificiels.
29. Matières colorantes étrangères.
151. Caramel.
152. Recherche du ferrocyanure et de l'acide cyanhydrique.
153. Pression du gaz carbonique (cas des vins mousseux). Interprétation et conclusion.

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Διεθνὴς σύμβασις διὰ τὴν ἑνοποίησιν τῶν μεθόδων ἀναλύσεως καὶ κατατάξεως κατὰ ποιότητας τῶν οἴνων.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΛΛΟΜΕΝΑ ΜΕΡΗ ἀναγνωρίζοντα τὴν ἀνάγκην ἑνοποιήσεως τῶν μεθόδων ἀναλύσεως καὶ κατατάξεως κατὰ ποιότητας τῶν οἴνων πρὸς τὸν σκοπόν :

— Τῆς εὐκολοτέρας ἑρμηνείας τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἀναλύσεων τοῦ οἴνου εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον,

— τῆς δυνατότητος ἀκριβεστέρου ἐλέγχου τῆς ποιότητος τῶν οἴνων,

— τῆς συμβολῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης εἰς τὸν τομέα τοῦτον :

καθὼς καὶ τὴν ἀνάγκην καθιερώσεως μιᾶς διεθνοῦς μονίμου συνεργασίας διὰ τὴν μελέτην τῶν μεθόδων τούτων, ἐπιτρεπούσης τὴν περιοδικὴν ἀναθεώρησιν αὐτῶν, συναπεδέχθησαν τὰ κάτωθι :

Ἄρθρον 1.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως υἱοθετήσουν εἰς τὴν ἐθνικήν των νομοθεσίαν, τὴν ἀφορῶσαν τὸν ἔλεγχον τῶν προοριζομένων διὰ τὸ διεθνὲς ἐμπόριον οἴνων, τοὺς ὁρισμοὺς καὶ τὰς μεθόδους ἀναλύσεως ὡς αὗται ἐκτίθενται εἰς τὸ παράρτημα Α τῆς παρούσης συμβάσεως.

Ἄρθρον 2.

Τὰ ἁρμοδίως παρὰ τῶν Κυβερνήσεων τῶν συμβαλλομένων μερῶν ἐξουσιοδοτημένα ἱδρύματα θὰ ἐκδίδουν πιστοποιητικὰ ἀναλύσεων συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ παραρτήματος Α, ἄρθρον 1ον. Δοθέντος ὅτι ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ φύσις τῶν πρὸς προσδιορισμὸν στοιχείων κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν οἴνων ποικίλλουν ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, τὰ δύο ὑποδείγματα πιστοποιητικῶν ἀναλύσεως, τὰ ἀποτελοῦντα τὸ παράρτημα Β τῆς παρούσης συμβάσεως, δὲν ἔχουν ὑποχρεωτικὸν χαρακτῆρα. Ἐν τούτοις θὰ ἦτο σκόπιμος ἡ υἱοθέτησις τοῦ πιστοποιητικοῦ ὑπ' ἀριθ. Α ὁσάκις τοῦτο εἶναι δυνατόν.

Πρὸς τούτοις τὰ πρὸς προσδιορισμὸν στοιχεῖα κατὰ τὰς ἀναλύσεις τῶν προοριζομένων διὰ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς οἴνων, θὰ ἔδει νὰ καθορίζωνται κατὰ τὴν σύναψιν τῶν συμβάσεων ἢ τῶν ἐμπορικῶν συμφωνιῶν.

Ἄρθρον 3.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀναγνωρίζουν τὴν σκοπιμότητα, ἣν θὰ ἐπαρουσίαζεν ἡ υἱοθέτησις τῶν ὑποδεικνυομένων εἰς τὸ παράρτημα Α μεθόδων ἀναλύσεως τῶν οἴνων, ὡς ἐπισήμων μεθόδων, ἐφαρμοστέων εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἑκάστης χώρας.

Ἄρθρον 4.

Τὰ συμβαλλόμενα μέρη ἀποδέχονται ὅπως κοινοποιοῦν ἀλλήλοις τὰ κείμενα τῶν νόμων, διαταγμάτων καὶ κανονισμῶν, τῶν ἀφορώντων τοὺς οἴνους καὶ τὰς μεθόδους ἀναλύσεως αὐτῶν καὶ νὰ γνωστοποιοῦν ποῖα τὰ ἁρμόδια διὰ τὴν ἔκδοσιν πιστοποιητικῶν ἀναλύσεων ἱδρύματα. Ἅπαντα τὰ ἐν λόγῳ κείμενα καὶ στοιχεῖα δέον ὅπως κοινοποιοῦνται ὡσαύτως πρὸς τὸ Διεθνὲς Γραφεῖον Οἴνου.

Ἄρθρον 5.

Δημιουργεῖται παρὰ τῷ Δ.Γ.Ο. ὑποεπιτροπὴ διὰ τὴν ἑνοποίησιν τῶν μεθόδων ἀναλύσεως καὶ κατατάξεως κατὰ ποιότητας τῶν οἴνων, ἥτις κατ' ἀρχὴν θὰ συνέρχεται ἅπαξ τοῦ ἔτους. Ὁ σκοπὸς ταύτης θὰ εἶναι :

1) Ἡ παρακολούθησις τῶν μελετῶν πρὸς τὸν σκοπὸν συμπληρώσεως καὶ ἐνημερώσεως τῶν ὁρισμῶν καὶ τῶν μεθόδων ἀναλύσεως τοῦ οἴνου τῶν προβλεπομένων εἰς τὸ παράρτημα Α,

2) Ἡ σύνταξις τεχνικῶν ὁδηγιῶν,

3) Ἡ γνωμοδότησις ἐπὶ τῶν ὁρίων περιεκτικότητος δι' ὡρισμένα συστατικὰ τοῦ οἴνου,

4) Ἡ μελέτη πάσης τυχὸν προταθησομένης μεταβολῆς τῶν παραρτημάτων, παρὰ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων τῶν συμβαλλομένων μερῶν.

Ἡ ὑποεπιτροπὴ θὰ ὑποβάλῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐργασιῶν της εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Δ.Γ.Ο., τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ μόνον ἁρμόδιον διὰ τὴν λῆψιν ἀποφάσεων.

Ἄρθρον 6.

Οἱαδήποτε ἀμφισβήτησις ἀφορῶσα τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἄρθρων τῆς παρούσης συμβάσεως ἢ διαφορὰ προκύπτουσα ἐκ δυσχερειῶν κατὰ τὴν ἐφαρμογήν, αἵτινες δὲν καθίστανται δυνατὸν νὰ ληφθοῦν διὰ διαπραγματεύσεων, θὰ ἀχθῇ εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Δ.Γ.Ο., τὸ ὁποῖον θὰ προβῇ εἰς προσπάθειαν συμβιβασμοῦ ἢ θὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 5 προβλεπομένην ὑποεπιτροπήν, ὡς ἀνωτέρω ἢ εἰς περιωρισμένην ὑποεπιτροπήν, περιλαμβάνουσα ἕνα πραγματογνώμονα ἐξ ἑκάστου τῶν ἐνδιαφερομένων Κρατῶν καὶ ἕνα πραγματογνώμονα ὁριζόμενον παρὰ τοῦ Δ.Γ.Ο.

Ἡ προσπάθεια συμβιβασμοῦ θὰ καταβληθῇ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ἁπάντων τῶν χρησίμων ἀποδεικτικῶν κειμένων καὶ στοιχείων καὶ κατόπιν ἀκροάσεως τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τὰ ἀποτελέσματα καὶ συμπεράσματα τῆς προσπαθείας θέλουσι διατυπωθῇ εἰς εἰδικὸν ὑπόμνημα, ὅπερ μερίμνῃ τοῦ Δ[ντοῦ τοῦ Δ.Γ.Ο. θὰ κοινοποιηθῇ πρὸς ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων Κρατῶν.

Ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας τῆς προσπαθείας συμβιβασμοῦ καὶ κατόπιν ἐξαντλήσεως πάσης ἄλλης ὁδοῦ καὶ μέσου ρυθμίσεως, θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ προσφυγή, εἰς τελευταίαν ἔνστασιν εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ ἐπιβαρύνωνται διὰ τῶν δαπανῶν, ἃς συνεπάγονται αἱ ἀνωτέρω διαδικασίαι.

Ἄρθρον 7.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ ἀντικαταστήσῃ εἰς τὰς συναλλαγὰς τῶν Κρατῶν, ἅτινα θὰ ἐπικυρώσουν ταύτην, τὴν Διεθνῆ Σύμβασιν ἑνοποιήσεως τῶν μεθόδων ἀναλύσεως τῶν οἴνων εἰς τὸ διεθνὲς ἐμπόριον, ὑπογραφεῖσαν ἐν Ρώμῃ τὴν 5ην Ἰουνίου 1935.

Ἄρθρον 8.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὴ πρὸς ὑπογραφὴν μέχρι τῆς 1ης Μαΐου 1955.

Θὰ ἐπικυρωθῇ τὸ συντομώτερον δυνατὸν συμφώνως πρὸς τοὺς συνταγματικοὺς κανόνας ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων Κρατῶν. Τὰ κείμενα ἐπικυρώσεως θὰ κατατεθοῦν παρὰ τῇ Γαλλικῇ Κυβερνήσει, ἥτις θὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἡμερομηνίαν λήψεως τούτων εἰς ἕκαστον Κράτος ὑπογράφον τὴν Σύμβασιν καθὼς καὶ εἰς τὸ Δ.Γ.Ο.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ τεθῇ ἐν ἰσχύϊ ἓξ μῆνας μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν κειμένων ἐπικυρώσεως παρὰ πέντε Κρατῶν καὶ δι' ἕκαστον τῶν λοιπῶν, ὑπογραφόντων, ἓξ μῆνας μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ἰδίων του κειμένων ἐπικυρώσεως.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις θὰ εἶναι ἐλευθέρα διὰ τὴν προσχώρησιν οἱουδήποτε ἄλλου Κράτους καὶ θὰ ἰσχύσῃ ἓξ μῆνας μετὰ τὴν λῆψιν τῆς πράξεως προσχωρήσεως παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις θὰ γνωστοποιῇ ταύτην εἰς ἕκαστον τῶν λοιπῶν ὑπογραψάντων ἢ προσχωρησάντων Κρατῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ Δ.Γ.Ο.

Ἄρθρον 9.

Οἱοδήποτε Κράτος συμβαλλόμενον ἢ προσχωροῦν δύναται καθ' οἱονδήποτε χρόνον νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ἡ παροῦσα Σύμβασις εἶναι ἐφαρμοστέα ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἐδάφους, ἀλλά, πρὸς τούτοις καὶ ἐπὶ τοῦ συνόλου ἢ μέρους τῶν περιοχῶν δι' ἃς ἐγγυᾶται τὴν διπλωματικὴν ἐκπροσώπησιν εἰς τὸ διεθνὲς πεδίον. Οἱονδήποτε συμβαλλόμενον ἢ προσχωροῦν Κράτος ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ δηλώσῃ κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ κειμένου ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως, ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τοῦτο, ἡ θέσις ἐν ἰσχύϊ τῆς παρούσης Συμβάσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπικυρώσεως ἢ προσχωρήσεως ὡρισμένων Κρατῶν, ὀνομαστικῶς καθοριζομένων.

Ἄρθρον 10.

Ἡ παροῦσα Σύμβασις δύναται νὰ καταγγελθῇ παρ' ἑκάστου Κράτους, συμβαλλομένου ἢ προσχωροῦντος, εἴτε ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἴδιον ἔδαφος ἢ τὸ σύνολον ἢ μέρος τῶν περιοχῶν δι' ἃς ἐγγυᾶται διπλωματικὴν ἐκπροσώπησιν.

Ἡ ἐν λόγῳ καταγγελία θὰ κοινοποιηθῇ παρ' αὐτοῦ πρὸς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις θὰ γνωστοποιήσῃ ταύτην ἀμέσως εἰς τὰ λοιπὰ ὑπογράψαντα ἢ προσχωρήσαντα Κράτη, ὡς καὶ τὸ Δ.Γ.Ο.

Ἡ καταγγελία θὰ ἰσχύσῃ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐνδιαφερόμενον Κράτος καὶ διὰ τὰς περιοχὰς ἃς ἀφορᾷ αὕτη, ἓν ἔτος μετὰ τὴν ἡμερομηνίαν λήψεως ταύτης παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω, οἱ πληρεξούσιοι ἀντιπρόσωποι τῶν συμβαλλομένων ὑπέγραψαν τὴν παροῦσαν Σύμβασιν, εἰς ἓν ἀντίτυπον, ὅπερ θὰ παραμείνῃ κατατεθειμένον εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ ἀνὰ ἓν ἀντίγραφον αὐτοῦ θὰ ἀποσταλῇ πρὸς ἕκαστον τῶν ὑπογραφόντων ἢ προσχωρούντων Κρατῶν, ὡς καὶ εἰς τὸ Δ.Γ.Ο.

Ἐν Παρισίοις τὴν 13-10-54.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «Α».
ΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ

Διὰ τὴν ἀνάλυσιν τῶν οἴνων ἀπαιτεῖται προκαταρτικὴ ἐξέτασις καθὼς καὶ φυσικὴ καὶ χημικὴ ἀνάλυσις.

Ἡ προκαταρτικὴ ἐξέτασις περιλαμβάνει τὴν ὀργανοληπτικὴν ἐξέτασιν, τὰς δοκιμὰς συμπεριφορᾶς τοῦ οἴνου καὶ τὴν μικροβιολογικὴν ἐξέτασιν.

Ἡ ὀργανοληπτικὴ ἐξέτασις περιλαμβάνει τὴν ἐκτίμησιν τοῦ χρώματος, τῆς διαυγείας τῆς ποσότητος τοῦ ἰζήματος (καὶ ἐνδεχομένως τὸν χαρακτηρισμὸν τούτου), ὡς καὶ τὴν οἰνογευστικὴν δοκιμασίαν (ὀσμὴν καὶ γεῦσιν).

Αἱ δοκιμαὶ συμπεριφορᾶς τοῦ οἴνου ὑποδιαιροῦνται εἰς τὴν δοκιμὴν συμπεριφορᾶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὴν δοκιμὴν συμπεριφορᾶς εἰς τὸ ψῦχος.

Ἡ μικροβιολογικὴ ἐξέτασις περιλαμβάνει τὴν δοκιμὴν εἰς τὸν κλίβανον, τὴν μικροσκοπικὴν ἐξέτασιν τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἰζήματος, τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν μέτρησιν τῶν μικροοργανισμῶν.

Φυσικὴ καὶ χημικὴ ἀνάλυσις. Τὸ κατωτέρω κείμενον περιλαμβάνει τὸν καθορισμὸν τῶν χρησιμοποιουμένων ὅρων κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν πιστοποιητικῶν ἀναλύσεως διὰ διεθνῆ χρησιμοποίησιν καὶ τὰς μεθόδους, αἵτινες ἀνεγνωρίσθησαν ὡς αἱ πλέον ἀκριβεῖς καὶ αἱ πλέον σύμφωνοι πρὸς τοὺς υἱοθετηθέντας ὁρισμούς.

Διὰ τοῦ ὅρου «μέθοδοι ταχείας ἀναλύσεως» προτείνονται αἱ πλέον ἁπλαῖ μέθοδοι ἀλλὰ γενικῶς κατά τι μικροτέρας ἀκριβείας, αἵτινες θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθοῦν, εἰδικώτερον δι' ἐμπορικὰς συναλλαγὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἑκάστης χώρας.

Ἐπὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ ἀναλύσεως δέον ὅπως ἀναγράφεται ἡ χρησιμοποιηθεῖσα δι' ἕκαστον προσδιορισμὸν μέθοδος.

Σημείωσις: Ἡ ἀνάλυσις δέον ὅπως ἐκτελεῖται ἐπὶ διαυγοῦς οἴνου. Ἐὰν ὁ οἶνος εἶναι θολὸς θὰ πρέπῃ νὰ διηθηθῇ διὰ διηθητικοῦ χάρτου μὲ χωνίον κεκαλυμμένον.

Ἐπὶ τοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς ἀναλύσεως δέον ὅπως γίνεται εἰδικὴ μνεία τοῦ χειρισμοῦ τούτου.

Πυκνότης.

Ὁρισμός: Πυκνότης τοῦ οἴνου εἰς θερμοκρασίαν 20ο C εἶναι ἡ σχέσις τῆς μάζης ἑνὸς ὡρισμένου ὄγκου τοῦ ὑγροῦ τούτου εἰς 20ο C πρὸς τὴν μάζαν ἴσου ὄγκου ὕδατος εἰς θερμοκρασίαν 4ο C. Ἡ πυκνότης τοῦ οἴνου δύναται ἐπίσης νὰ ἐκφρασθῇ διὰ τῆς σχέσεως τῆς μάζης ὡρισμένου ὄγκου τοῦ ὑγροῦ τούτου εἰς 20ο C πρὸς τὴν μάζαν ἴσου ὄγκου ὕδατος εἰς τὴν ἰδίαν θερμοκρασίαν.

Πρέπει πάντοτε νὰ διευκρινίζεται εἰς τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ἀναλύσεως ὁ ἐκλεγὴς τρόπος ἐκφράσεως ὡς κάτωθι:

$$\frac{20^{o}}{D} \quad \text{ἢ} \quad \frac{20^{o}}{D}$$
$$20^{o} \qquad\qquad 4^{o}$$

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ: Πυκνομετρία: ἀποτελέσματα κατὰ προσέγγισιν 0,0001.

Ταχεῖα ἀνάλυσις: Ἀραιομετρία ἢ ὑδροστατικὸς ζυγός: ἀποτελέσματα κατὰ προσέγγισιν 0.0003.

Ἀλκοολικὸς βαθμός.

Ὁρισμός: Ὁ «κατ' ὄγκον» ἀλκοολικὸς βαθμὸς ἰσοῦται πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν λίτρων τῆς αἰθυλικῆς ἀλκοόλης, τὰ ὁποῖα περιέχονται εἰς 100 λίτρα οἴνου, μετρουμένων τῶν δύο τούτων ὄγκων εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 20ο C. Ἡ ποσότης τῆς ἀλκοόλης δύναται νὰ ἐκφρασθῇ εἰς γραμμάρια κατὰ λίτρον καὶ εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 20ο C.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ: Ὁ οἶνος θὰ ὑποβληθῇ εἰς ἀπόσταξιν, ὡς ἔχει καὶ τὸ λαμβανόμενον ἀπόσταγμα ἀφοῦ καταστῇ ἰσχυρῶς ἀλκαλικὸν ἀποστάζεται ἐκ νέου. Τὸ δεύτερον ἀπόσταγμα φέρεται εἰς τὸν ἀρχικὸν ὄγκον. Ἡ πυκνότης τοῦ ἀποστάγματος τούτου μετρᾶται πυκνομετρικῶς.

Ταχεῖα μέθοδος: Προσθέτομεν εἰς τὸν οἶνον ἐπαρκῆ ποσότητα ἀσβεστίου ὕδατος οὕτως ὥστε νὰ ὑπερβῶμεν τὸ σημεῖον ἐξουδετερώσεως κατὰ 10 o/oo — 20 o/oo.

Ὁ ἀλκοολικὸς βαθμὸς τοῦ ἀποστάγματος, προσδιορίζεται δι' ἀραιομέτρου ἢ διὰ διαθλασιμέτρου ἢ δι' ὑδροστατικοῦ ζυγοῦ ἀφοῦ προηγουμένως ἀναχθῇ εἰς τὸν ἀρχικὸν ὄγκον.

Γίνονται ἐπίσης δεκταὶ καὶ χημικαὶ μέθοδοι διὰ τὸν ποσοτικὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἀλκοολικοῦ βαθμοῦ, ἰδίως προκειμένου περὶ ὑγρῶν μικροῦ ἀλκοολικοῦ βαθμοῦ, ὅπως γλεύκους ἐνίων γλυκέων οἴνων, κλπ.

Ἐν ἀναμονῇ τῆς καταρτίσεως καὶ ἀποδοχῆς ἑνὸς διεθνοῦς πίνακος ἀντιστοιχίας μεταξὺ πυκνότητος καὶ ἀλκοολικοῦ βαθμοῦ ὡς καὶ μεταξὺ δείκτου διαθλάσεως καὶ ἀλκοολικοῦ βαθμοῦ, πίνακος τοῦ ὁποίου ἡ κατάρτισις θὰ ἦτο εὐκταία, δέον νὰ ἀναγράφηται εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἀναλύσεως ἡ πυκνότης τοῦ ἀποστάγματος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χρησιμοποιηθέντος πίνακος, ἐξ οὗ ἐξάγεται ὁ ἀλκοολικὸς βαθμός.

Ὁ ἀλκοολικὸς βαθμὸς δέον νὰ προσδιορίζηται μὲ προσέγγισιν 0,05ο προκειμένου περὶ μεθόδου ἀκριβείας καὶ 0,1ο προκειμένου περὶ μεθόδου ταχείας ἀναλύσεως.

Ὁλικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα.

Ὁρισμός: Ὁλικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα τῶν οἴνων εἶναι τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν οὐσιῶν, οἱ ὁποῖαι ὑπὸ καθωρισμένας φυσικὰς συνθήκας, δὲν εἶναι πτητικαί. Αἱ φυσικαὶ αὗται συνθῆκαι δέον νὰ καθορισθοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε αἱ οὐσίαι, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ στερεὸν ὑπόλειμμα, νὰ ὑφίστανται τὴν ἐλαχίστην δυνατὴν ἀλλοίωσιν.

Τὸ μὴ ἀνάγον στερεὸν ὑπόλειμμα εἶναι τὸ ὁλικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα τὸ προκύπτον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ συνόλου τῶν σακχάρων μεῖον 1 γραμμάριον (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει σάκχαρον πλέον τοῦ 1 γραμμ. κατὰ λίτρον) τοῦ θειϊκοῦ καλίου μεῖον 1 γραμμ. (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πλέον τοῦ 1 γραμμ. κατὰ λίτρον), τῆς ποσότητος τοῦ μαννίτου ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καὶ ὅλων τῶν χημικῶν οὐσιῶν αἱ ὁποῖαι ἐνδεχομένως ἔχουσι προστεθεῖ εἰς τὸν οἶνον.

Τὸ στερεὸν ὑπόλειμμα ἐκφράζεται εἰς γραμμάρια κατὰ λίτρον καὶ δέον νὰ προσδιορίζηται μὲ προσέγγισιν 0,5.

Τὸ ἀπομένον στερεὸν ὑπόλειμμα εἶναι τὸ στερεὸν μὴ ἀνάγον ὑπόλειμμα τὸ προκύπτον μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς μονίμου ὀξύτητος ἐκπεφρασμένης εἰς τρυγικὸν ὀξύ.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ : Ἄμεσος προσδιορισμός : Πρέπει νὰ δοκιμασθῇ ἡ ἀκόλουθος μέθοδος, ἥτις ἀκόμη εἶναι ὀλίγον ἐν χρήσει. Τὸ ὑπόλειμμα τῆς ἐξατμίσεως τοῦ οἴνου ζυγίζεται, ἀφοῦ προηγουμένως ἁπλωθῇ ἐπὶ διηθητικοῦ χάρτου σπειροειδῶς περιτυλιγμένου καὶ παραμένει ὑπὸ ἠλαττωμένην πίεσιν καὶ θερμοκρασίαν 70oC ὑπὸ κωδικοποιημένας συνθήκας.

Ταχεῖα μέθοδος : μέθοδος πυκνομετρική : Ἡ πυκνότης 20o]20o τοῦ ὑπολείμματος ἄνευ ἀλκοόλης θὰ ὑπολογισθῇ κατ' ἀρχὰς βάσει τοῦ τύπου τοῦ TABARIE δι' ἀφαιρέσεως ἐκ τῆς πυκνότητος 20o]20o ηὐξημένης κατὰ 1 τῆς πυκνότητος 20o]20o τοῦ ὑδροαλκολικοῦ μίγματος τοῦ αὐτοῦ ἀλκοολικοῦ τίτλου.

Ὑπὸ τύπον ἐλέγχου καὶ μόνον εἰς περίπτωσιν οἴνων στερουμένων σακχαρόζης, δύναται νὰ μετρηθῇ ἀπ' εὐθείας ἡ πυκνότης τοῦ «ὑπολείμματος ἄνευ ἀλκοόλης», τὸ ὁποῖον λαμβάνεται δι' ἀπομακρύνσεως τῆς ἀλκοόλης ἑνὸς ὡρισμένου ὄγκου οἴνου δι' ἀποστάξεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὄγκου τοῦ ὑπολείμματος δι' ὕδατος μέχρι τοῦ ἀρχικοῦ ὄγκου.

Αἱ πυκνότητες τοῦ ἄνευ ἀλκοόλης ὑπολείμματος μετρούμεναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δέον ὅπως μὴ παραλλάσσουν περισσότερον τοῦ 0,0004.

Μέχρι καταρτίσεως νέου πίνακος ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον προσηρμοσμένου πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἀπ' εὐθείας μετρήσεως, ἔχει συμβατικῶς καὶ προσωρινῶς προκριθεῖ ὁ πίναξ PLATO (πυκνοτήτων 20o]20o διαλυμμάτων σακχαρόζης), ὡς πίναξ μετατροπῆς τῆς πυκνότητος «τοῦ ἄνευ ἀλκοόλης ὑπολείμματος» εἰς βάρος στερεοῦ ὑπολείμματος.

Ἀνάγοντα σάκχαρα.

Ὁρισμός : Καλοῦνται ἀνάγοντα σάκχαρα, τὸ σύνολον τῶν σακχάρων κετονικῆς ἢ ἀλδεϋδικῆς ὁμάδος, ἅτινα ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ οἴνου καὶ τὰ ὁποῖα ἀνάγουν τὸ φελιγγειον ὑγρόν.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ : 1ον) Διαύγασις τοῦ οἴνου (προσωρινὴ μέθοδοι) : Μέθοδος δι' ὀξικοῦ μολύβδου δι' οἶνον, ὅστις προηγουμένως ἔχει ἐξουδετερωθῇ καὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἀφαιρεθῇ ἡ ἀλκοόλη. Ἡ περίσσεια τοῦ μολύβδου ἀφαιρεῖται διὰ ὀξαλικοῦ νατρίου ἢ δι' ὀξειδίου τοῦ ὑδραργύρου.

2ον) Προσδιορισμὸς (μέθοδος διὰ τοῦ φελιγγείου ὑγροῦ). Ἡ ποσότης τοῦ ὑποξειδίου τοῦ χαλκοῦ ἡ καθιζανομένη διὰ φελιγγείου ὑγροῦ (ἐν περισσείᾳ) ἐπὶ οἴνου διαυγασθέντος, θὰ καθορισθῇ ὀγκομετρικῶς ἢ σταθμικῶς. Ὡς μέθοδος ταχείας ἀναλύσεως θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ἀπ' εὐθείας ὀγκομέτρησις μὲ δείκτην τοῦ τέλους τῆς ἀντιδράσεως, τὸ κυανοῦν τοῦ μεθυλενίου.

Ἡ ποσότης τῶν ἀναγόντων σακχάρων ἐκφράζεται εἰς γραμμ. ἰνβερτοσακχάρου κατὰ λίτρον καὶ προσδιορίζεται κατὰ προσέγγισιν 0,5.

Σακχαρόζη.

Εἰς τὸ ὑγρὸν τὸ ληφθὲν ἐκ τῆς διαυγάσεως τοῦ οἴνου, ἀνιχνεύεται ἡ σακχαρόζη κατόπιν ὑδρολύσεως δι' ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος ἢ διὰ σακχαράσσης καὶ μετρήσεως τῆς αὐξήσεως τῆς ἀναγωγικῆς ἱκανότητος, ἥτις θὰ προκύψῃ μετὰ τὴν ὑδρόλησιν. Ὡς σακχαρόζη ὑπολογίζεται μόνον ἡ ποσότης τοῦ ὑδροληθέντος ζακχάρου, ἡ ὁποία ὑπερβαίνει τὰ 2 GR. κατὰ λίτρον. Τὸ ὅριον τοῦτο αὐξάνεται εἰς 4 GR. προκειμένου δι' οἴνους περιεκτικότητος εἰς σάκχαρον μεγαλυτέρας τῶν 50 GR. κατὰ λίτρον.

Τέφρα.

Ὁρισμός : Τέφρα καλεῖται τὸ σύνολον τῶν προϊόντων τῆς τελείας καύσεως τοῦ ὑπολείμματος τῆς ἐξατμίσεως τοῦ οἴνου, ἥτις ἐκτελεῖται κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ληφθῇ τὸ σύνολον τῶν κατιόντων (πλὴν τοῦ ἀμμωνίου) ὑπὸ μορφὴν ἀνθρακικῶν καὶ ἄλλων ἀνύδρων ἀνοργάνων ἁλάτων.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ : Ἀποτέφρωσις τοῦ στερεοῦ ὑπολείμματος τοῦ οἴνου εἰς θερμοκρασίας 500-550o μέχρι πλήρους καύσεως τοῦ ἄνθρακος.

Τὸ βάρος τῆς τέφρας ἐκφράζεται εἰς γραμμάρια κατὰ λίτρον καὶ μὲ προσέγγισιν 0,03 τοῦ γραμμαρίου.

Ἀλκαλικότης τέφρας.

Ὁρισμός : Ἀλκαλικότης τέφρας καλεῖται τὸ σύνολον τῶν κατιόντων πλὴν τοῦ ἀμμωνίου, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἡνωμένα μετὰ τῶν ὀργανικῶν ὀξέων τοῦ οἴνου.

Διακρίνομεν τὴν διαλυτὴν εἰς τὸ ὕδωρ ἀλκαλικότητα καὶ τὴν ἀδιάλυτον.

Ἡ ἀλκαλικότης ἑνὸς γραμμαρίου τέφρας (ἢ βαθμὸς ἀλκαλικότητος) ὑπολογίζεται διὰ διαιρέσεως τῆς ὁλικῆς ἀλκαλικότητος ἐκπεφρασμένης εἰς γραμμάρια ἀνθρακικοῦ καλίου διὰ τοῦ βάρους τῆς τέφρας.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ : Προσθήκη θειϊκοῦ ὀξέος εἰς τὴν τέφραν, θέρμανσις καὶ ὀγκομέτρησις τῆς περισσείας τοῦ θειϊκοῦ ὀξέος μὲ δείκτην πορτοκαλιόχρουν τοῦ μεθυλίου.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων. Ἡ ἀλκαλικότης τῆς τέφρας ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον μὲ προσέγγισιν 0,5 ὡς ἐπίσης καὶ εἰς γραμμάρια ἀνθρακικοῦ καλίου κατὰ λίτρον.

Κάλιον.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ. : Τὸ κάλιον ὑπολογίζεται διὰ ζυγίσεως τοῦ ὑπερχλωρικοῦ καλίου κατόπιν διασπάσεως τῆς ὀργανικῆς οὐσίας διὰ τῆς μεθόδου τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ὑδραργύρου ἢ διὰ διασπάσεως τῆς ὀργανικῆς οὐσίας διὰ νιτροϋπερχλωρικοῦ.

Ὡς ταχεῖα μέθοδος χρησιμοποιεῖται ἡ μέθοδος τῆς κατακρημνίσεως τοῦ καλίου ὑπὸ μορφὴν ὀξίνου τρυγικοῦ καλίου.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων. Ἡ ποσότης τοῦ καλίου ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον ἢ εἰς γραμμ. ὀξίνου τρυγικοῦ καλίου κατὰ λίτρον, μὲ προσέγγισιν 0,1 γραμμ. κατὰ λίτρον.

Ὁλικὴ ὀξύτης.

Ὁρισμός : Ὁλικὴ ὀξύτης εἶναι τὸ ἄρθοισμα τῶν ὀξέων τὰ ὁποῖα ὀγκομετροῦνται μέχρις ὅτου ὁ οἶνος φθάσῃ εἰς PH7 διὰ προσθήκης τιτλοδοτιθέντος ἀλκάλεως. Τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ ὁ ἀνυδρίτης τοῦ θειώδους ὀξέος ἐλεύθερος καὶ ἡνωμένος δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν ὁλικὴν ὀξύτητα.

Ὁ οἶνος ἀπαλλάσσεται τοῦ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος δι' ἀναταράξεως ἐν ψυχρῷ ὑπὸ κενόν.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ : Ὀγκομετρικῶς, Ἠλεκτρομετρικῶς.

Ὡς ταχεῖα μέθοδος προσδιορισμοῦ θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ ὀγκομετρικὴ διὰ χρησιμοποιήσεως ὡς δείκτου τοῦ τέλους τῆς ἀντιδράσεως τοῦ ἰωδιούχου τῆς βρωμοθυμόλης.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων : Ἡ ὁλικὴ ὀξύτης ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον καὶ προσδιορίζεται μὲ προσέγγισιν 1 χιλιοστοϊσοδυνάμου. Ὡσαύτως δύναται νὰ ἐκφράζηται ἡ ἀνωτέρω ὁλικὴ ὀξύτης εἰς βάρος ἑνὸς ὡρισμένου ὀξέος, ἐκλεγομένων συμβατικῶς παρ' ἑκάστης χώρας πρὸς χρῆσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ εἴδους τοῦ ὀξέος ἀναγραφομένου ἀπαραιτήτως εἰς τὸ πιστοποιητικὸν τῆς ἀναλύσεως.

Πτητικὴ ὀξύτης.

Ὁρισμός : Ἡ πτητικὴ ὀξύτης συνίσταται ἀπὸ λιπαρὰ ὀξέα ἀνήκοντα εἰς τὴν σειρὰν τοῦ ὀξεικοῦ ὀξέος τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἐνὸς τῶν οἴνων εἴτε ὡς ἐλεύθερα εἴτε ὑπὸ μορφὴν ἁλάτων.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ : Ὁ διαχωρισμὸς τῶν πτητικῶν ὀξέων γίνεται διὰ διαβιβάσεως ὑδρατμῶν καὶ καὶ ἀποστάξεως τούτων . Πρὸ τῆς διαβιβάσεως τῶν ὑδρατμῶν, ὁ οἶνος ὀξυνίζεται διὰ κρυστάλλου τρυγικοῦ ὀξέος (περίπου 0,5 GR. διὰ 20 λίτρα). Δέον νὰ ληφθοῦν ἅπασαι αἱ

ἀναγκαῖαι προφυλάξεις διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἡ παρουσία διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος εἰς τὸ ἀπόσταγμα. Ὡς δείκτης χρησιμοποιεῖται ἡ φαινολαφθαλεΐνη.

Ἡ ὀξύτης ἡ ὀφειλομένη εἰς τὸ ἀποσταχθὲν ἐλεύθερον καὶ ἡνωμένον θειῶδες ὀξὺ δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὴν πτητικὴν ὀξύτητα καὶ δέον νὰ ἀφαιρῆται ἐκ τῆς ὀξύτητος τοῦ ἀποστάγματος.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων. Ἡ πτητικὴ ὀξύτης ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον διὰ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς καὶ καθορίζεται μὲ προσέγγισιν 0,2. Ἡ πτητικὴ ὀξύτης δύναται ὁμοίως νὰ ἐκφρασθῇ κατὰ βάρος δι' ἑνὸς ὀξέος, τὸ ὁποῖον ἐκλέγεται συμβατικῶς παρ' ἑκάστης χώρας, διὰ χρῆσιν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Τὸ εἶδος τοῦ ὀξέος πρέπει νὰ ἀναγράφεται εἰς τὸ πιστοποιητικὸν ἀναλύσεως.

Τρυγικὸν ὀξύ.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ. Τὸ τρυγικὸν ὀξὺ κατακρημνίζεται ὑπὸ μορφὴν ρακεμικοῦ ἀσβεστίου, τὸ ὁποῖον καθαρίζεται διὰ ἀνακαταβυθίσεως.

Ἡ ποσότης τοῦ ρακεμικοῦ ἀσβεστίου μετρεῖται ὀξυμετρικῶς. Εἰς τὴν μέθοδον ταχείας ἀναλύσεως κατακρημνίζεται τὸ τρυγικὸν ὀξὺ ὑπὸ μορφὴν ὀξίνου τρυγικοῦ καλίου, παρουσίᾳ ἑνὸς ρυθμιστικοῦ μίγματος μὲ PH 3,5. Ἡ ποσότης τοῦ τρυγικοῦ ὀξέος προσδιορίζεται ὀγκομετρικῶς.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων: Ἡ ποσότης τοῦ τρυγικοῦ ὀξέος ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον καὶ εἰς ὄξινον τρυγικὸν κάλιον.

Ἠλεκτρικὸν ὀξύ.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ: Μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῆς ἀλκοόλης ὀξειδοῦνται αἱ ἐκχυλισματικαὶ οὐσίαι διὰ ὑπερμαγγανικοῦ καλίου εἰς ὄξινον διὰ θειϊκοῦ ὀξέος περιβάλλον. Ἀποστάζονται τὰ πτητικὰ ὀξέα διὰ διοχετεύσεως ὑδρατμῶν καὶ διαχωρίζεται τὸ ἠλεκτρικὸν ὀξὺ δι' ἐκχυλίσεως μὲ αἰθέρα. Τὸ ἐκχυλισθὲν ἠλεκτρικὸν ὀξὺ προσδιορίζομεν ἀργυρομετρικῶς.

Εἰς περίπτωσιν οἴνων περιεκτικότητος ἄνω τῶν 20 γραμμ. σακχάρου κατὰ λίτρον προηγεῖται τῆς ὀξειδώσεως δι' ὑπερμαγγανικοῦ καλίου μία πρώτη ἐκχύλισις δι' αἰθέρος.

Θειϊκὰ ἅλατα.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ: Ὁ οἶνος ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ θειῶδες ὀξὺ διὰ βρασμοῦ. Τὰ θειϊκὰ καταβυθίζονται ὡς θειικὸν βάριον καὶ τὸ ἴζημα ζυγίζεται κατόπιν ξηράνσεως. Ὡς ταχεῖα μέθοδος ἀναλύσεως θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ μέθοδος τοῦ MARTY.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελσμάτων: Ἡ ποσότης τῶν θειικῶν ἁλάτων ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα κατὰ λίτρον ἢ εἰς γραμμ. θειικοῦ καλίου κατὰ λίτρον. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος θὰ ἐκτελεσθῇ μὲ προσέγγισιν 0,05 γραμμ.

Χλωριοῦχα ἅλατα.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ: Ἐφαρμόζεται ὁ ἀργυρομετρικὸς προσδιορισμός, ἀφοῦ προηγουμένως γίνῃ διαύγασις δι' ὑδροξειδίου τοῦ βαρίου καὶ ὀξείδωσις δι' ὑπερμαγγανικοῦ καλίου εἰς ὄξινον διὰ νιτρικοῦ ὀξέος περιβάλλον (μέθοδος Γεωργακοπούλου).

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων: Ἡ ποσότης τῶν χλωριούχων ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα ἢ εἰς γραμμάρια χλωριούχου νατρίου κατὰ λίτρον.

Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος γίνεται μὲ προσέγγισιν 0,05 γραμμ.

Ὁλικὸς φωσφόρος.

Μέθοδος προσδιορισμοῦ: Κατόπιν ὀξειδώσεως διὰ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ καύσεως, τὸ φωσφορικὸν ὀξὺ κατακρημνίζεται εἰς ὄξινον διὰ νιτρικοῦ ὀξέος περιβάλλον ὡς φωσφορομολυβδενικὸν ἀμμώνιον. Τὸ ἐν λόγῳ ἅλας ὀγκομετρεῖται κατόπιν τῇ ἐπιδράσει περισσείας ἀλκάλεως παρουσίᾳ φορμόλης. Ἡ περίσσεια τοῦ ἀλκάλεως ὀγκομετρεῖται ἐν συνεχείᾳ διὰ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος παρουσίᾳ φαινολοφθαλεΐνης.

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων: Ἡ ποσότης τοῦ ὁλικοῦ φωσφόρου ἐκφράζεται εἰς χιλιοστοϊσοδύναμα φωσφορικοῦ ὀξέος καὶ εἰς γραμμ. P_2O_5 κατὰ λίτρον. Δέον νὰ προσδιορίζεται μὲ ἀκρίβειαν 0,01 GR. κατὰ λίτρον.

Θειώδης ἀνυδρίτης.

Ὁρισμός. Ἐλεύθερος θειώδης ἀνυδρίτης καλεῖται ὁ ὑπὸ μορφὴν SO_2 θειώδης ἀνυδρίτης ἢ ὁ ὑπὸ μορφὴν τῶν ἀνοργάνων ἑνώσεων SO_3H_2, SO_3H καὶ SO_3.

Καλοῦμεν ἡνωμένον θειώδη ἀνυδρίτην τὴν διαφορὰν μεταξὺ ὁλικοῦ θειώδους ἀνυδρίτου καὶ ἐλευθέρου τοιούτου.

Μέθοδοι προσδιορισμοῦ: 1) Ἐλευθέρου ἀνυδρίτου, ὀγκομετρικῶς: Ὡς ταχεῖα μέθοδος θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ μέθοδος τοῦ RIPPER (διὰ λευκοὺς καὶ ὑπερύθρους οἴνους) καὶ ἡ μέθοδος τῶν RIPPER — BENVEGNIN (δι' ἐρυθροὺς οἴνους).

2) Ὁλικὸν θειῶδες ὀξύ: Μέθοδος τοῦ ΗΑΑΣ ἢ μέθοδος τῶν MARCILLE — DUBAQUIE — FLANZY — DEIBNER — BENARD.

Ὡς ταχεῖα μέθοδος θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ διπλὴ μέθοδος RIPPER τῇ βοηθείᾳ τῆς συσκευῆς BENVEGNIN διὰ τὸν φωτισμόν, προκειμένου δι' ἐρυθροὺς οἴνους,

Τρόπος ἐκφράσεως ἀποτελεσμάτων: Ἡ ποσότης τοῦ θειώδους ἀνυδρίτου ἐκφράζεται εἰς χιλιοστόγραμμα θειώδους ἀνυδρίτου κατὰ λίτρον καὶ προσδιορίζεται μὲ προσέγγισιν 10 χιλιοστογράμμων.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «Β»

Τύποι ἐπισήμων πιστοποιητικῶν ἀναλύσεως καὶ ποιοτικῆς κατατάξεως οἴνων.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 πιστοποιητικὸν ἀναλύσεως ἀφορᾷ τὰ βασικὰ στοιχεῖα τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ τῆς συστάσεως τῶν οἴνων. Ἡ ἐν λόγῳ ἀνάλυσις, σχετικῶς ἁπλῆ εἶναι γενικῶς ἐπαρκὴς διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ ἕνα ἀποτελεσματικὸν ἔλεγχον τῆς ποιότητος τοῦ οἴνου.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 2 πιστοποιητικὸν ἀναλύσεως ἀφορᾷ τὰ στοιχεῖα τοῦ πιστοποιητικοῦ τῆς No 1 (πρώτης ἀναλύσεως) καὶ μεγάλον ἀριθμὸν ἄλλων στοιχείων. Τὸ σύνολον αὐτῶν ἀφορᾷ μίαν λίαν λεπτομερῆ ἀνάλυσιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ θεσπισθῇ ἰδίως διὰ σκοποὺς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης.

Εἷς σχετικὸς ἀριθμὸς συνοδεύει ἕκαστον στοιχεῖον τῆς ἀναλύσεως εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ τυχὸν λάθος μεταφράσεως ἐκ τῆς μιᾶς γλώσσης εἰς τὴν ἄλλην. Οἱ μικρότεροι τοῦ 100 ἀριθμοὶ ἀφοροῦν τὰ στοιχεῖα Α, τὸ ὁποῖα περιλαμβάνονται εἰς τὰ πιστοποιητικὰ No 1 καὶ No 2. Οἱ μεγαλύτεροι τοῦ 100 ἀριθμοὶ ἀφοροῦν τὰ στοιχεῖα τοῦ πιστοποιητικοῦ No 2.

Πιστοποιητικὸν 1 ἀναλύσεως καὶ ποιοτικῆς κατατάξεως οἴνων.

Ὀργανοληπτικὴ ἐξέτασις

1. Χρῶμα
2. Διαύγεια — ἴζημα
3. Γεῦσις καὶ ὀσμή

Δοκιμὴ συμπεριφορᾶς τοῦ οἴνου

4. Δοκιμὴ δι' ἐκθέσεως εἰς τὸν ἀέρα
5. Δοκιμὴ δι' ἐκθέσεως εἰς τὸ ψῦχος

Μικροβιολογικὴ ἐξέτασις

6. Δοκιμὴ εἰς κλίβανον
7. Μικροσκοπικὴ ἐξέτασις τοῦ οἴνου καὶ τοῦ ἰζήματος

Φυσικὴ καὶ Χημικὴ ἀνάλυσις

8. Πυκνότης οἴνου
9. Πυκνότης (εἰδικὸν βάρος) ὑπολείμματος ἄνευ ἀλκοόλης
10. Ἀλκοολικὸς βαθμός
11. Ὁλικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα διὰ τοῦ πυκνομέτρου
12. Ἀνάγοντα σάκχαρα
13. Σακχαρόζη

14. Τέφρα
15. 'Αλκαλικότης τέφρας
16. Κάλιον
17. 'Ολική ὀξύτης
18. Πτητική ὀξύτης
19. Μόνιμος ὀξύτης
20. P. H.
21. Τρυγικὸν ὀξύ
22. Γαλακτικὸν ὀξύ
23. Κιτρικὸν ὀξύ
24. Θειϊκὰ (ἅλατα)
25. Χλωριοῦχα (ἅλατα
26. 'Ελεύθερον θειῶδες ὀξύ
27. 'Ολικὸν θειῶδες
28. 'Ανίχνευσις ἀντισηπτικῶν καὶ ἀντιβιοτικῶν διὰ τῆς βιολογικῆς μεθόδου
29. 'Ανίχνευσις ξένων χρωστικῶν οὐσιῶν

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (INTERPETATION) ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πιστοποιητικὸν (2) ἀναλύσεως καὶ ποιοτικῆς κατατάξεως τῶν οἴνων (λεπτομερὴς ἀ άλυσις).

'Οργανοληπτικὴ ἐξέτασις.

1. Χρῶμα.
2. Διαύγεια — ἴζημα.
3. 'Οσμὴ — γεῦσις.

Δοκιμὴ συμπεριφορᾶς τοῦ οἴνου.

4. Δοκιμὴ δι' ἐκθέσεως εἰς τὸν ἀέρα.
5. Δοκιμὴ δι' ἐκθέσεως εἰς τὸ ψῦχος.

Μικροβιολογικὴ ἐξέτασις.

6. Συμπεριφορὰ εἰς τὸν κλίβανον.
7. Μικροσκοπικὴ ἐξέτασις οἴνου καὶ ἰζήματος.
101. Καθορισμὸς καὶ μέτρησις μικροοργανισμῶν.

Φυσικὴ ἀνάλυσις.

8. Πυκνότης οἴνου (εἰδικὸν βάρος τοῦ οἴνου).
9. Πυκνότης τοῦ ὑπολείμματος ἄνευ ἀλκοόλης.
102. Δείκτης διαθλάσεως τοῦ οἴνου.
103. Δείκτης διαθλάσεως τοῦ ὑπολείμματος τῆς ἀλκοόλης.
104. Πολοσυμμετρικὴ στροφή.

Χημικὴ ἀνάλυσις.

10. 'Αλκοολικὸς βαθμὸς κατ' ὄγκον.
105. Γραμμάρια οἰνοπνεύματος κατὰ λίτρον.
106. Μεθυλικὴ ἀλκοόλη.
107. 'Ανώτεραι ἀλκοόλαι.
11. 'Ολικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα διὰ πυκνομετρήσεως.
108. 'Ολικὸν στερεὸν ὑπόλειμμα διὰ ζυγίσεως.
109. Στερεὸν μὴ ἀνάγον ὑπόλειμμα.
110. 'Ανάγον στερεὸν ὑπόλειμμα.
111. 'Απομένον ὑπόλειμμα.
12. 'Ανάγοντα σάκχαρα.
13. Σακχαρόζη.
112. 'Ανάγοντα σάκχαρα, πολοσυμμετρικὴ στροφή.
113. Πεντόζαι καὶ Πεντοζάναι.
14. Τέφρα.
114. Τέφρα διαλυτὴ εἰς ὕδωρ.
15. 'Αλκαλικότης τέφρας.
115. 'Αλκαλικότης τέφρας διαλυτῆς ἐν ὕδατι.
116. 'Αλκαλικότης γραμμαρίου τέφρας.
16. Κάλιον
117. 'Ασβέστιον.
118. Μαγνήσιον.
119. Νάτριον.
120. Σίδηρος.
121. 'Αργίλλιον.
122. Ψευδάργυρος.
123. Μαγγάνιον.
124. Χαλκός.
125. 'Αρσενικόν.
126. Μόλυβδος.
127. 'Αμμωνία.
128. 'Ολικαὶ ἀζωτοῦχοι οὐσίαι ἐκπεφρασμέναι εἰς ἄζωτον.
129. 'Αμινοξέα.
17. 'Ολικὴ ὀξύτης.
18. Πτητικὴ ὀξύτης.
19. Μόνιμος ὀξύτης.
20. P.H.
21. Τρυγικὸν ὀξύ.
22. Γαλακτικὸν ὀξύ.
130. Μηλικὸν ὀξύ.
23. Κιτρικὸν ὀξύ.
131. 'Ηλεκτρικὸν ὀξύ.
24. Θειϊκὰ (ἅλατα).
25. Χλωριοῦχα (ἅλατα).
132. 'Ολικὸς φώσφορος ἐκπεφρασμένος εἰς φωσφορικὸν ὀξὺ (P2 05).
133. Γλυκερίνη.
134. Βουτανοδιόλη.
135. Σορβίτης.
136. Μαννίτης.
137. Κόμμεα καὶ πηκτίναι.
138. Ταννοειδεῖς οὐσίαι.
139. Δείκτης ὑπερμαγγανικοῦ.
140. Ταννίνη.
141. Φυσικαὶ χρωστικαὶ οὐσίαι.
142. 'Ολικοὶ ἑστέρες.
143. Οὐδέτεροι ἑστέρες.
144. Ὄξινοι ἑστέρες.
145. 'Οξικοὶ ἑστέρες.
146. Αἰθυλικὴ ἀλδεύδη.
26. 'Ελεύθερον θειῶδες ὀξύ.
27. 'Ολικὸν θειῶδες ὀξύ.
28. 'Ανίχνευσις ἀντισηπτικῶν καὶ ἀντιβιοτικῶν διὰ βιολογικῆς μεθόδου.
147. Φθόριον.
148. 'Ολικὸν Βρώμιον.
149. Βορικὸν ὀξύ.
150. Τεχνικαὶ γλυκαντικαὶ οὐσίαι.
29. Ξέναι χρωστικαὶ οὐσίαι.
151. Καραμέλλα.
152. 'Ανίχνευσις σιδηροκυανιούχου καλίου καὶ ὑδροκυανίου.
153. Πίεσις τοῦ διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (εἰς περίπτωσιν ἀφρωδῶν οἴνων).

'Ερμηνεία καὶ συμπεράσματα

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ:

Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1956 ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἡμ[illegible] τμηματικῶς πωλουμένων φύλλων αὐτῆς καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεως ἐν τῷ Δελτίῳ Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης καὶ τῷ Παραρτήματι τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καθωρίσθησαν ὡς κάτωθι:

Α'. ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Ἐσωτ.	Ἐξωτ.
1. Διὰ τὸ τεῦχος Α	Δρχ.	250	350
2. » » » Β'	»	150	200
3. » » » Γ'	»	150	200
4. » » Παράρτημα	»	150	200
5. » » Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	400	500
6. » » τεῦχος «Πράξεις Νομικῶν Προσώπων Δ. Δ. κλπ.»	»	150	200
7. » » Δελτίον Ἐμπορικῆς καὶ Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας	»	100	150
8. Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη, τὸ Παράρτημα καὶ τὰ Δελτία	»	1.000	1.500

Οἱ Δῆμοι καὶ αἱ Κοινότητες τοῦ Κράτους καταβάλλουσι τὸ ἥμισυ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν.

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) ποσοστὸν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν ὡρίσθη ὡς ἑξῆς:

1. Διὰ τὸ τεῦχος Α'	Δραχ	12,50
2. » » » Β'	»	7,50
3. » » » Γ'	»	7,50
4. » » Παράρτημα	»	7,50
5. » » Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	20.—
6. » » τεῦχος «Πράξεις Νομικῶν Προσώπων Δημ. Δικαίου κ.λ.π.»	»	7,50
7. » » Δελτίον Ἐμπ. καὶ Βιομ. Ἰδιοκτησίας	»	5.—
8. Δι' ἅπαντα τὰ τεύχη	»	50.—

Β. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΩΝ

Ἕκαστον φύλλον, ἐξαιρέσει εἰδικῶν περιπτώσεων, τιμᾶται δραχ. 2.

Γ'. ΤΕΛΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ

Ι. Εἰς τὸ Δελτίον Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν καὶ Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης:

Α'. Δημοσιεύματα Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν.

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων	Δραχ.	200
2. Τῶν καταστατικῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	3.000
3. Τῶν τροποποιήσεων τῶν καταστατικῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	500
4. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων εἰς γενικὰς συνελεύσεις, ὡς καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ Ν. 3221)24 γνωστοποιήσεων	»	300
5. Τῶν ἀνακοινώσεων τῶν ὑπὸ διάλυσιν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν, κατὰ τὸ Β.Δ.20)5)1939	»	100
6. Τῶν Ἰσολογισμῶν τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	1.000
7. Τῶν συνοπτικῶν μηνιαίων καταστάσεων τῶν Τραπεζικῶν Ἑταιρειῶν	»	300
8. Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ ἀναβολῆς συγκλήσεως τῶν γενικῶν συνελεύσεων τῶν Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	150
9. Τῶν ἀποφάσεων περὶ ἐγκρίσεως τιμολογίων τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν	»	100
10. Τῶν Ὑπουργικῶν ἀποφάσεων περὶ παροχῆς ἀδείας ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιρειῶν, ὡς καὶ τῶν ἐκθέσεων περιουσιακῶν στοιχείων	»	500
11. Τῶν περὶ παροχῆς πληρεξουσιότητος πρὸς ἀντιπροσώπευσιν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν Ἑταιρειῶν	»	200
12. Τῶν ἀποφάσεων περὶ συγχωνεύσεως Ἀνωνύμων Ἑταιρειῶν	»	1.000

Β'. Δημοσιεύματα Ἑταιρειῶν Περιωρισμένης Εὐθύνης.

1. Τῶν Καταστατικῶν	Δραχ.	500
2. Τῶν τροποποιήσεων τῶν Καταστατικῶν	»	200
3. Τῶν ἀνακοινώσεων καὶ προσκλήσεων	»	100
4. Τῶν Ἰσολογισμῶν	»	300

ΙΙ. Εἰς τὸ Παράρτημα:

1. Τῶν δικαστικῶν πράξεων, προσκλήσεων καὶ λοιπῶν δημοσιεύσεων	»	100
2. Τῶν ἀδειῶν πωλήσεως ἰαματικῶν ὑδάτων	»	200

Τὸ ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθείας Προσωπικοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου (ΤΑΠΕΤ) καταβλητέον ποσοστὸν ἐπὶ τῶν τελῶν δημοσιεύσεων ἐν γένει ὡρίσθη εἰς 5 ο)ο.

Δ'. ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ - ΤΕΛΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΟΣΟΣΤΩΝ Τ.Α.Π.Ε.Τ.

1. Αἱ συνδρομαὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τὰ τέλη δημοσιεύσεων προκαταβάλλονται εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα ἔναντι ἀποδεικτικοῦ εἰσπράξεως, ὅπερ μερίμνῃ τοῦ ἐνδιαφερομένου ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

2. Αἱ συνδρομαὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δύναται ν' ἀποστέλλωνται καὶ εἰς ἀνάλογον συνάλλαγμα δι' ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου.

3. Ἡ καταβολὴ τοῦ ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Π.Ε.Τ. ποσοστοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω συνδρομῶν καὶ τελῶν δημοσιεύσεων ἐνεργεῖται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ ΤΑΠΕΤ (Κατάστημα Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου), ἐν ταῖς λοιπαῖς δὲ πόλεσι τοῦ Κράτους εἰς τὰ Δημόσια Ταμεῖα, ἅτινα ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς τὸ ΤΑΠΕΤ, συμφώνως πρὸς τὰ ὁριζόμενα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 192378)3639 τοῦ ἔτους 1947 (RONEO 185) ἐγκυκλίου διαταγῆς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Δημοσίου Λογιστικοῦ. Ἐπὶ συνδρομῶν ἐξωτερικοῦ ἀποστελλομένων δι' ἐπιταγῶν, συναποστέλλεται διὰ τῶν ἐπιταγῶν καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΠΕΤ ποσοστόν.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΡ. ΤΡΥΦΩΝΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ